

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת פְּנִיחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ כ"ב - חֲלָק ב'

קוֹנְטֵרְס 632

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תוֹכֵב"א

השבת הן משפעות מיום השבת ותאנא, אמאי לא אשתכח מנא ביומא שביעאה, [ושנינו מדוע לא ירד במדבר המן ביום השבת?] משום דההוא יומא, מתברכאן מיניה כל שיתא יומין עלאין, [היות שהשבת הוא היום שמתברכין ממנו כל ששת הימים [הספירות] העליונים], וכל חד וחד קיב מזונייה לתתא, כל חד ביומוי, [וכל אחד ואחד מהעליונים משפיע מזון למטה, כל אחד ליומו], מההיא ברכה דמתברכאן ביומא שביעאה [וכל זה מאותה הברכה שהעליונים מתברכין ביום השבת].

ו) כַּשֵּׁם שֶׁהָאֲדָם נוֹהֵג בְּגִשְׁמִיּוֹת כֵּן עָלָיו לְנֹהֵג בְּרוּחָנִיּוֹת

אומר החפץ חיים: כַּשֵּׁם שֶׁהָאֲדָם נוֹהֵג בְּגִשְׁמִיּוֹת כֵּן עָלָיו לְנֹהֵג בְּרוּחָנִיּוֹת, ועליו לבדוק היטב היכן משקיע את מנייותיו, שלא יניח כספו על קרן הצבי, והמשיל משל אשר כל סוחר וכל עשיר יודע שכדי להיות שתף לעסק, עליו לבדוק את פדאיותו של העסק, האם העסק יניב תשואות פדאיות? האם ירויח מהענין? האם יצא ביותרה? כדי שחם ושלום לא יפסיד בעסק ולא יפול בפה, כן מחזיקי התורה עליכם לברר ולדעת כיצד להשביח את העסק: אמנם הנכם מחזיקים מוסדות התורה, וזכיות הלומדים נזקקים לחשבונכם, אבל הנכם יכולים להרויח הרבה יותר, הנכם יכולים להכפיל באלפי אלפים את זכיותיכם, הנכם יכולים באותו הזמן ובאותו הכסף לצבור עוד יותר זכיות.

ז) הַלּוֹמֵד זָהָר וְאֶפְלוֹ שָׁעָה אַחַת, בְּאֻמִּירְתוֹ בְּלִבָּד זוֹכֵה כְּאֵלוֹ לְמוֹד שָׁנָה תְּמִימָה בְּתוֹרַת הַנְּגִלָּה

ובמה דברים אמורים? - יודע גדל החיוב וגדל השכר למי שלומד הקבלה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה (לשון הכסא מלך, תקוני זהר מ"ג). ולמי שלא יודע ומבין בקבלה, עולה למוד הזהר הקדוש אפלו בגירסא, לערוך למוד הקבלה (כף החיים סימן קנ"ה). פרושו של דבר, שהלומד זהר ואפלו שעה אחת, באמירתו

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בלבד זוכה כאלו למד שנה תמימה בתורת הנגלה, וכאשר לומד בשמחה הכפיל זכותיו כפול אלה, כדברי האורחות צדיקים: שהלומד מתוך שמחה שנה כאלה פעם ממי שאינו לומד מתוך שמחה. (אורחות צדיקים שער השמחה). ואמר רבנו יוסף חיים זיע"א: דהלומד שעה בשבת קודש, שנה אלה פעמים למוד בימות החול. (בן איש חי פרשת שמות שנה שניה)

ח) באו חשבון – באו ונחשב חשבוננו של עולם

"על כן יאמרו המושלים באו חשבון" – אלו המושלים ביצרם, באו ונחשב חשבוננו של עולם (ב"ב עח:): כיצד שעה אחת של למוד זהר הקדוש בשבת קודש, עולה לערך מליון שנה למוד פשט בימי החול. - כעת באו חשבון: דלמוד שעה אחת זהר הקדוש שנה לערך שנה למוד פשט, ובשבת מכפל באלה, ובשמחה שוב מכפל באלה, סך הכל, עולה למוד לערך מליון שנה.

ט) האם יש לה מניית יותר כדאיות להשקעה בטוהה

האם יש לה מניית יותר כדאיות להשקעה בטוהה, שמונה לנצח נצחים? האם מצאת עסק מצלח יותר? האם קימת שתפות ברוכה יותר? ודאי הנך רוצה לדעת כיצד תוכל לזכות בכך?

כל ישיבה, כולל או כל מוסד תורני שהנכם תומכים בו, בקשו שילמדו לפחות שעה שבועית של זהר.

י) אפשר ללמוד על פי סדר הזהר היומי המחלק ל-354 ימים בשנה

כל בחור או אברהם, יכול ללמוד זהר הקדוש בין הסדרים, ובפרט בשבת קודש שמעלתו גדולה – ואפשר ללמוד על פי סדר הזהר היומי המחלק ל-354 ימים בשנה. - ולדגמא: בישיבה של 500 בחורים - ילמדו 12 דקות בלבד בכל יום – וכך יוכלו לסיים את כל ספר הזהר חמש מאות פעמים

דאיהו יין המְשומֵר בְּעַנְבֵי מִשְׁשֵׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית.
דְּאִינוּן ו' דְּרַגִּין דָּאָת ו'. וְאִינוּן שְׂרָפִים, ו' ו', (ישעיה
ו) שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאָחַד. מִשְׁמָאֲלָא. וְאִינוּן אֶפִיקוּ מִזֵּם
מִימִינָא. וְצַחִין בְּשִׁלְהוּבֵיתָא דְלַהוֹן מִסְטָרָא דְגַבְוֵרָה,
וְשׁוֹאֲבִין מִסְטָרָא דְחֶסֶד.

וְעֲלִייהוּ אַתְמַר, (תהלים קד) עֲשֵׂה מְלֶאכֶיךָ רוּחוֹת,
מִסְטָרָא דְעַמּוּדָא דְאִמְצַעִיתָא, דְּנִשְׁכִּין עַל
לְבָא, דְאִיהוּ דְרָגָא עֲשִׁירָאָה בְּרוּחָא דְקוּדְשָׁא, דְאִיהוּ
בִּינְיָהוּ. וְאִיהוּ ו', אוֹת בְּצַבָּא דִּילֵיהּ, כְּלִיל ו' פְּרַקִּין
דְתַרְיִן שׁוֹקִין, דְכְּתִיב בְּהוּ (שיר השירים ה) שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי
שֵׁשׁ, וְדָא צְדִיק אוֹת בְּרִית.

ו' עֲלָאָה, תְּפַאֲרַת. בֵּין שֵׁית פְּרַקִּין דְתַרְיִן דְרוּעִין.
וּבְגִין דָּא, ו' ו', גּוּף וּבְרִית חֲשַׁבְיָן חַד. וְאִינוּן
(שמות כח) פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה, לְקַבֵּל ו' עֲלָאָה עֲלִייהוּ.
וּמִסְטָרֵיהּ, אַתְקֵרִיאָו נְבִיאֵי הָאָמֶת. סְכָכִים כְּכַנְפֵיהֶם
עַל בְּרִית, דְאִיהוּ ו' תְּנִינָא, (משלי י) וְצְדִיק יְסוּד עוֹלָם.
וּבְגִין דָּא, נִצַּח וְהוּד, טוֹחָנִים מִן לְצְדִיקֵינָא, דְאִינוּן
מִסְטָרָא דְצְדִיק יְסוּד עוֹלָם, דְאִיהוּ בִּינְיָהוּ. וּבְגִין דָּא
אַתְקֵרִיאָו טוֹחָנוֹת.

וּמִסְטָרָא דְוָשֵׁט, (במדבר יא) שְׁטוּ וְלָקְטוּ, אִינוּן
לְקוּטוֹת דְּפִסְקוֹת דְּמַתְנִיתָא. וְטַחְנוּ בְּרַחֲמִים,
מִהָכָא, מָאן דְּאֶפִיק מְלִין דְּאוּרִייתָא, צְרִיף לְמַטְחַן
לוֹן בְּשָׁנִים, וְלֹא־פְקָא מְלִין שְׁלִימִין, וְאִינוּן מְלִין
אַתְקֵרִיאָו שְׁלָמִים. וְאוּחְרַנִין, דְאִינוּן שְׁטִינִין, דְּאֶכְלִין
מְלִין בְּהִלְעֵטָה, וְלֹא טוֹחְנִין לוֹן בְּטוֹחָנוֹת דְלַהוֹן
וּבְשִׁינְהוֹן, מַה פְּתִיב בְּהוּ, (במדבר יא) הַבֶּשֶׂר עוֹדְנֵנוּ בֵּין
שְׁנֵיהֶם וְאֶף יֵי חֲרָה בְעֵם, דְאִינוּן, מְגוֹזְעָא דְמָאן דְאַמַר
(בראשית כח) הִלְעִיטְנִי נָא. וְנִצַּח וְהוּד אַתְקֵרִיאָו כְּרוּבִים.

וְתַמְנִינָא אִינוּן: חֲכָמָה, בִּינָה, גְדֻלָּה, גְּבוּרָה, תְּפַאֲרַת,
מְלָכוֹת, נִצַּח, הוּד. צְדִיק, עֲטָרָה עַל רִישִׁיהּ.
דְאִיהוּ לִית לֵיה זוג. וּמֵאֵי עֲטָרָה דִּילֵיהּ. כְּתָר עֲלִיוֹן.
וּבְגִינָה (דף רל"ו ע"ב) אוּקְמוּהָ מְאִרֵי מַתְנִיתִין, הַעוֹלָם

יְמֵי בְּרֵאשִׁית. שְׁהֶם שֵׁשׁ מְדֻרְגוֹת שֶׁל
הָאוֹת ו'. וְהֶם שְׂרָפִים, אוֹתוֹת ו' ו',
שְׁנַאֲמַר (ישעיה ו) שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאָחַד.
מִהֲשַׁמְאֵל. וְאֵלֹו הַמוֹצִיאִים מִזֵּם -
מִהִימִין. וְצַמֵּאִים בְּשִׁלְהַבַּת שְׁלֵהֶם
מִצַּד הַגְּבוּרָה וְשׁוֹאֲבִים מִצַּד הַחֶסֶד.
וְעֲלֵיהֶם נְאָמַר, (תהלים קד) עֲשֵׂה
מְלֶאכֶיךָ רוּחוֹת, מִצַּד הַעֲמוּד
הָאִמְצַעִי, שְׁנוֹשְׁבִים עַל הַלֵּב, שְׁהוּא
מְדֻרְגָה עֲשִׁירִית בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שְׁהוּא
בִּינְיָהֶם. וְהוּא אוֹת ו', אוֹת בְּצַבָּא
שְׁלוֹ, כְּלוּל ו' פְּרַקִּים שֶׁל שְׁתֵּי שׁוֹקִים,
שְׁכַתוּב בְּהוּ (שיר השירים ה) שׁוֹקִיו
עֲמוּדֵי שֵׁשׁ, וְזֶה צְדִיק אוֹת בְּרִית.

ו' עֲלִיוֹנָה - תְּפַאֲרַת. בֵּין שֵׁשׁ פְּרַקִּים
שֶׁל שְׁתֵּי זְרוּעוֹת. וּמִשׁוּם זֶה ו' ו',
גּוּף וּבְרִית שְׁנַחֲשָׁבִים כְּאָחַד. וְהֶם
(שמות כח) פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה, כְּנָגֵד
ו' עֲלִיוֹנָה שְׁעֲלֵיהֶם. וּמִצַּדָּה נְקָרֵאִים
נְבִיאֵי אָמֶת. סְכָכִים כְּכַנְפֵיהֶם עַל
הַבְּרִית, שְׁהִיא אוֹת ו' שְׁנִיָּה, (משלי י)
וְצְדִיק יְסוּד עוֹלָם. וּמִשׁוּם זֶה נִצַּח
וְהוּד טוֹחָנִים מִן לְצְדִיקִים, שְׁהֶם
מִצַּד שֶׁל צְדִיק יְסוּד עוֹלָם, שְׁהוּא
בִּינְיָהֶם. וּמִשׁוּם זֶה נְקָרֵאִים טוֹחָנוֹת.
וּמִצַּד שֶׁל הַוָּשֵׁט נְאָמַר, (במדבר יא) שְׁטוּ
הָעֵם וְלָקְטוּ, אוֹתָם הַמְּלַקְטִים פְּסָקִים
שֶׁל הַמִּשְׁנָה. וְטַחְנוּ בְּרַחֲמִים - מְכַאֵן,
מִי שְׁמוֹצִיא דְבוּרִים שֶׁל תוֹרָה, צְרִיף
לְטַחְנָם בְּשָׁנִים וְלַהוֹצִיא דְבוּרִים
שְׁלָמִים, וְאֵלֹו הַדְּבוּרִים נְקָרֵאִים
שְׁלָמִים. וְאַחֲרִים, אוֹתָם שְׁהֶם
שׁוֹטִים, שְׁאוּכְלִים דְבוּרִים בְּהִלְעֵטָה
וְלֹא טוֹחָנִים אוֹתָם בְּטוֹחָנוֹת שְׁלֵהֶם
וּבְשָׁנִים, מַה פְּתוּב בְּהֶם? (שם) הַבֶּשֶׂר
עוֹדְנֵנוּ בֵּין שְׁנֵיהֶם [וגו'] וְאֶף ה' חֲרָה
בְעֵם. שְׁהֶם מִשְׁרַשׁ שֶׁל מִי שְׁנַאֲמַר
עֲלִיו (בראשית כח) הִלְעִיטְנִי נָא. וְנִצַּח

וְהוּד נְקָרֵאִים כְּרוּבִים.
וְשְׁמוֹנָה הֶם: חֲכָמָה, בִּינָה, גְדֻלָּה,
גְּבוּרָה, תְּפַאֲרַת, מְלָכוֹת, נִצַּח, הוּד.
צְדִיק עֲטָרָה עַל רִאשׁוֹ, שְׁהוּא אֵין לוֹ
זוג. וּמַה הַעֲטָרָה שְׁלוֹ? כְּתָר עֲלִיוֹן.
וּבְגִלְלוֹ פְּרָשׁוּהוּ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה,

העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתייה, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. והיינו דאוקמוה, אמרה שבת שבארו, אמרה שבת לפני הקדוש ברוך הוא, לכל הימים נתת בן זוג ולי לא נתת בן זוג. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. אות ע' גדולה, ואות ד' גם כן. וסימן זה - עד. וזהו שכתוב (שמואל א-ב) עד ה' בכס. ונשאר אותיות ש"מ. מ' פתוחה. מה הטעם לא סתומה? משום שם' סתומה היא מלך (עולם) עליון. מ' פתוחה היא מלך (עולם) תחתון. אותיות אחרות נשארו א' ח', עליהן פתוב (משלי כח) כבוד אלהים הסתר דבר.

מצאנו בספרו של רב המנונא סבא, כל מי שמיוחד יחוד זה בכל יום, שמחה מזמנת לו מלמעלה מסוד אותיות אלו - ש"מ מצד זה, א"ח מצד זה. ומצרף האותיות - למפרע (שדי) מתחיל, ובנישר (חיים) מסיים. וסימנם: אש"מ, שנאמר (תהלים קד) אנכי אשמח בה'. ממש. זה יחוד הקדוש. ויפה הוא. וכך הוא בספרו של חנוך, שאמר כמו זה, שמי שמיוחד יחוד זה בכל יום, שמחה מזמנת לו מלמעלה.

עוד יש בו אותיות ש"מ, שנקלל מן ע' גדולה. אלו שבעים שמות בסוד האבות הקדושים, וזהו שמע - שם ע'. ישראל, ה', אלהינו, ה' - אלו ארבעה בתי תפלין שמאחד אותם א"ח. אותו שאמר (שיר השירים ה) פתחי לי אחתי רעיתי. אות ד' - זה קשר של תפלין, שהיא אחוזה בהם. סוד לחכמים נאמר, שלא לגלות. שתק רבי שמעון. בכה וחיף. אמר, אמר, שהרי ודאי עת רצון נמצא, ואין כדור זה עד שיבוא מלך המשיח, שיהיה להם רשות לגלות.

הבא אין בו לא אכילה ולא שתייה אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. והיינו דאוקמוה, אמרה שבת קמי קדשא בריך הוא, לכלהו יומי נתת בן זוג ולי לא נתת בן זוג. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר:

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים ו) שמע ישראל יי אלהינו יי אחד. ע' רבבא, ד' אוף הכי. וסימנא דא עד. היינו דכתיב, (שמואל א יב) עד יי בכס. אשתארוני אתון ש"מ, מ' פתוחה. מאי טעמא לא סתימא, בגין דם' סתימא, מלפא (ס"א עלמא) עלאה. מ' פתיחא, מלפא (ס"א עלמא) תתאה. אתון אחרנין, אשתארו א"ח, (משלי כח) כבוד אלהים הסתר דבר כתיב.

אשכחנא בספרא דרב המנונא סבא, כל מאן דמייחד יחודא דא בכל יומא, חדוה זמינא ליה מלעילא, מרזא דאתון אליו, ש"מ מהאי סטרא. א"ח, מהאי סטרא. ומצרף אתון, למפרע (שדי) שרי, ובמישר (חיים) סיים. וסימן אש"מ. דכתיב, (תהלים קד) אנכי אשמח בני. ממש. דא יחודא קדישא. ושפיר איהו. והכי הוא בספרא דחנוך, דאמר פי האי גוונא, דמאן דמייחד יחודא דא בכל יומא, חדוה זמינא ליה מלעילא.

תנו אית ביה ש"מ, דאתפליל מן ע' רבבא. אליו שבעין שמעין ברזא דאבהן קדישין, ודא הוא שמע: שם ע'. ישראל, יי, אלהינו, יי, אליו ארבע בתי תפלין, דאחיד לון א"ח. ההוא דאמר (שיר השירים ה) פתחי לי אחתי רעיתי. ד': דא קשר של תפלין, דהיא אחידת בהו. רזא לחפמיין אתמסר, דלא לגלאה. שתיק רבי שמעון. בכה וחיף, אמר, אימא, דהא ודאי רעוא אשתכח, ולית כדרא דא עד דייטי מלפא משיחא, דיהא רשו לון לגלאה.

שְׁתֵּי רְצוּעוֹת יוֹצְאוֹת מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה, סוּד שֶׁל שְׁתֵּי יָרְכִים שֶׁלמִטָּה שֶׁל זֶה הָא"ח, שְׁנֵיבִיאֵי הָאָמֶת אַחֲזִים בּוֹ. שְׁתֵּי מִלְמַעְלָה יוֹצְאִים שְׁתֵּי רְצוּעוֹת, סוּד שֶׁל שְׁתֵּי זְרוּעוֹת, מִיָּמִין וּמִשְׂמָאל. וְאוֹת דְּלָת אַחֲזָה בָּהֶן. לְבִסּוֹף יוֹרְדָת, וְנִתְפָּשְׁטוּ שְׁתֵּי הַיָּרְכִים לְמִטָּה. פִּינּוֹן שֶׁהִיא אַחֲזָה לְמַעְלָה כְּמוֹ שְׁצִרְיָה, יוֹרְדָת לְמִטָּה לְהִתְאָחֵד עִם עַמָּה. וְכֹאשֶׁר הִיא מִתְאַחֲדָת, נֶאֱחָזֶת בְּסוֹף הַיָּרְכִים, וְסִמָּן שֶׁל אוֹת יו"ד בְּרִית קֹדֶשׁ עָלֶיהָ מִלְמַעְלָה. אִז הִיא אַחֲזָה בִּיחֻד אֶחָד.

יו"ד זֶהוּ סוּד הַבְּרִית, (ועל דא) כָּל מָאן דְּנִטְר מִי שְׁשׁוּמְר בְּרִית זֶה, הוּא נִשְׁמַר לְמַעְלָה, וְנִשְׁמַר לְמִטָּה. (מנין לנין) מִפְּנֵחָס, מִשּׁוּם שֶׁהוּא קָנָא עַל בְּרִית זֶה, נִצּוּל מִן הַדִּין הַעֲלִיּוֹן וּמִן הַדִּין שֶׁלמִטָּה, וּמִשּׁוּם זֶה נִרְשָׁמָה אוֹת יו"ד זֶה בְּתוֹכוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוּב פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וְגו'.

יו"ד זֶה צִרְיָה שְׁלֵא תִפְרַד כָּלל מִתּוֹף תִּפְלָה שֶׁל יָד, שְׁלֵא תַעֲשֶׂה פְרוּד. וְכָל שְׂמִחָה שְׁלֵה הִיא בְּזוֹ הָאוֹת יו"ד. יו"ד זֶה הִיא בְּזִכְר, וְלֹא בְּנִקְבָה. הוּא צִדִּיק, וְהִיא צִדִּיק. וּמִשּׁוּם זֶה מִתְקַרְבַּת אֶצְלָה, וּמִי שְׁמַרְחִיק אוֹתוֹ מִמְקוֹם זֶה, רְחוּק הוּא מִהַעֲנַג שֶׁל הַעוֹלָם הַבָּא.

בְּזִכְר הוּא צִדִּיק, וְהִיא צִדִּיק בְּלִי אוֹת יו"ד. הוּא אִישׁ, וְהִיא אִשָּׁה, בְּלִי יו"ד. וּמִשּׁוּם זֶה שְׂמִחָה (תשובה) שְׁלֵה לְהִתְקַרַב אֶלֶיהָ וְלְהִתְעַנֵּג עִמָּה. מִי שְׁמַרְחִיק עֲנַג זֶה, נִרְחִיקוּ אוֹתוֹ מִעֲנַג שֶׁל מַעְלָה. וְעַל זֶה כְּתוּב, (שמואל-א ב) כִּי מִכְּבִדֵי אֲכַבֵּד וְגו'.

בֵּא וּרְאֵה, פְּנֵחָס עֲמַד בְּפְנֵי דִין תִּקְיָה שֶׁל יִצְחָק, וְסִתָּם פְּרָצָה, בְּגַלְל זֶה הַשְּׁלִים לְגַבֵּי פְּנֵחָס סוּד

תִּרְיִן רְצוּעֵין נִפְקִין, מִסְטָרָא דָא וּמִסְטָרָא דָא, רְזָא דְתִרְיִן יָרְכִין דְלִתְתָא דְהִיא א"ח, דְנִבְיֵא קָשׁוּט אַחֲזִין בְּהוּ. דְהָא מִלְעִילָא נִפְקִין תִּרְיִן רְצוּעֵין, רְזָא דְתִרְיִן דְרוּעֵין, מִיָּמִינָא וּמִשְׂמָאלָא, וְדל"ת אֲתֵאָחִידָת בְּהוּ. לְבִתָּר נִחְתָא, וְאֲתִפְשְׁטוּ יָרְכִין לְתִתָא. פִּינּוֹן דְהִיא אֲתֵאָחִידָת לְעִילָא כְּדָקָא יָאוּת, נִחְתָא לְתִתָא, לְאֲתֵאָחִידָא בְּאֲכֻלוֹסְהָא. וְכֵד אִיהִי אֲתֵאָחִידָת, אַחֲזָא בְּשְׁפוּלֵי יָרְכִין, וּרְשִׁימוּ דִיּוּד בְּרִית קֹדֶשׁא עָלֶהּ מִלְעִילָא, כְּדִין אִיהִי אֲתֵאָחִידָת בִּיחֻדָא חַד.

יו"ד דָא אִיהִי רְזָא דְבְרִית, (ועל דא) כָּל מָאן דְּנִטְר בְּרִית דָא, אִיהוּ אֲשִׁתְּזִיב לְעִילָא, וְאֲשִׁתְּזִיב לְתִתָא. (מנין לו) פְּנֵחָס, בְּגִין דְאִיהוּ קְנִי עַל בְּרִית דָא, אֲשִׁתְּזִיב מִן דִּינָא עֲלָאָה, וּמִן דִּינָא דְלִתְתָא, וּבְגִין כֵּן אֲתִרְשֵׁם יו"ד דָא בְּגוּוִיָה, הָדָא הוּא דְכְתִיב, פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וְגו'.

יו"ד דָא, אַצְטְרִיף דְלָא יִתְעַדֵּי כָלל מִגּוֹ תִפְלָה דִיד, דְלָא יַעֲבִיד פְרוּדָא. וְכָל חֲדוּדָה דִלֵה, בְּהִיא י'. אִיהוּ יו"ד דָא בְּדְכוּרָא אִיהִי, וְלֹא בְנוּקְבָא, אִיהוּ צִדִּיק, וְאִיהִי צִדִּיק. וּבְגִין כֵּן, אֲתִקְרִיבַת בְּהִדָה, וּמִאֵן דְרַחֲקִי לִיה מֵאֲתָר דָא, רַחֲקִי הוּא מֵעֵדוּנָא דְעִלְמָא דְאֲתִי.

בְּדְכוּרָא אִיהוּ צִדִּיק, וְאִיהִי צִדִּיק בְּלֹא יו"ד. אִיהוּ אִישׁ. וְאִיהִי אִשָּׁה, בְּלֹא יו"ד. וּבְגִין כֵּן חֲדוּדָה (נ"א תשובה) דִלֵה, לְאֲתִקְרַבָא בְּה, וְלֹאֲתֵעַדְנָא בְּהִדָה. מָאן דְרַחֲקִי עֵדוּנָא דָא, יִרְחִקוּן לִיה מֵעֵדוּנָא דְלְעִילָא. וְעַל דָא כְּתִיב, (שמואל א ב) כִּי מִכְּבִדֵי אֲכַבֵּד וְגו'.

תָא חֲזִי, פְּנֵחָס קָאִים קָמִי דִינָא תִקְיָא דִיִצְחָק, וְסִתָּם פְּרָצָה, בְּגִין כֵּן אֲשְׁלִים לְגַבֵּי פְּנֵחָס רְזָא דִיִצְחָק. קָם קָמִי פְרָצָה דְכְתִיב, (תהלים קו)

ויעמד פנחס ויפלל. קם בפרצה קמי דינא
דיצחק, בגין לאגנא עלייהו דישראל. (ס"א פנחס
 קאים קמי דינא תקיפא דיצחק לאגנא עלייהו דישראל. דכתיב, (תהלים קו)
 ויעמד פנחס ויפלל. מאי ויעמד, דקם בפרצה קמי דינא דיצחק, בגין כד
 אשלים לגבי פנחס רוא דיצחק.) **ועל דא כליל דא בדא**
בחושפנא.

של יצחק. עמד בפני פרצה,
 שכתוב (תהלים קו) ויעמד פנחס
 ויפלל. עמד בפרצה לפני דין של
 יצחק כדי להגן על ישראל. (פנחס)
 עמד בפני דין התקוה של יצחק להגן עליהם על
 ישראל, שכתוב (תהלים קו) ויעמד פנחס ויפלל.
 מהו ויעמד? שעמד בפרץ בפני דין של יצחק,
 בגלל זה השלים לפנחס סוד של יצחק.) ועל
 זה כלול זה בנה בחשבון.

ואי תימא, הא חשבנא לא תליא אלא בעיינין
דילה, והכא חשבנא לעילא ביצחק. אלא
ודאי הכי הוא, בגין דיצחק תליא ואשתמשא
 (ס"א ואתמשד) **בהוא אתר דינון עיינין, דתמן**
דיינין דינין דכל עלמא, דהא עיינין דילה,
אינון שבועין קתדראין, אתר דדינין דעלמא,
ואקרון סנהדרין. ועל דא כלא חד, בגין
דיצחק ואינון פחדא אזלין, וכלא שפיר.

ואם תאמר, חשבון זה לא תלוי
 אלא בעינים שלה, וכאן החשבון
 למעלה ביצחק - אלא ודאי כך
 הוא, משום שיצחק תלוי
 ומשתמש (ונמשד) באותו מקום
 שהם עינים, ששם דנים דינים של
 כל העולם, שהרי העינים שלה
 הם שבועים כסאות, מקום דיני
 העולם, ונקראים סנהדרין. ועל
 כן הפל אחד, משום שיצחק ואלו
 הולכים כאחד, והכל יפה.

פנחס דא יצחק, וקם פנחס ודאין דינא,
ומתלבש בגבורה תקיפא דאיהו
שמאלא. ובגין כן זכה לימינא. הכא אתכליל
שמאלא בימינא. השיב את חמתי, מאי השיב
את חמתי. אלא אלין אינון ג' ממונים דגיהנם:
משחית, אף, וחימה. (ר"א חד על שפכות דמים, חד על גילוי
ערוות, וחד על עבודה זרה.) בגין דחמא ההוא חמה,
דהוה פשיט ואתמשד מסטרא דיצחק, מה
עבד, אתלבש איהו ביצחק, ואחיד בההוא
חימה, כמאן (דף ק"ע"א) דאחיד בחבריה, ואתיב
ליה לאחורא.

פנחס זה יצחק, ועמד פנחס ודין
 דין, ומתלבש בגבורה חזקה,
 שהוא שמאל. ומשום זה זכה
 לימין. כאן נכלל שמאל בימין.
 השיב את חמתי, מהו השיב את
 חמתי? אלא אלו הם שלשה
 ממונים של הגיהנם: משחית, אף,
 וחימה. (אחד על שפכות דמים, אחד על גילוי
 ערוות, ואחד על עבודה זרה.) משום
 שראה אותו חמה שהיה מתפשט
 ונמשך מצדו של יצחק, מה
 עשה? התלבש הוא ביצחק,
 ואחז באותה חמה כמי שאוחז
 בחברו והשיב אותו לאחוריו.
 ואי דין דין, ועשה דין. דין דין -
 שכל בועל ארמית קנאים פוגעים
 בו. ועשה דין - שכתוב ויפקד
 את שגיהם. ועל זה כתוב כאן,
 השיב את חמתי. וכתוב שם (איכה
 ב) השיב אחור ימינו מפני אויב.
 מה שם לאחוריו, כך גם כאן
 לאחוריו. ועל זה אות יו"ד של
 פנחס כאן, יו"ד של יצחק. והכל
 הוא מעל בני ישראל. שפאשר

וכדין דין דינא, ועביד דינא. דין דינא, דכל
 בועל ארמית קנאין פוגעין בו. ועביד
 דינא, דכתיב וידקור את שגיהם. ועל דא
 כתיב הכא, השיב את חמתי. וכתיב התם,
 (איכה ב) השיב אחור ימינו מפני אויב, מה
 להלן לאחורא, הכי נמי לאחורא. ועל דא
 יו"ד דפניחס הכא, יו"ד דיצחק. וכלא הוא
 מעל בני ישראל, דכד חמא ההוא חמה,

רָאָה אוֹתוֹ חֲמָה, רָאָה אוֹתוֹ שְׁהִיָּה יוֹרֵד עַל רְאֵשֵׁיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. מָה רָאָה? רָאָה אוֹת מ', אוֹת זוֹ שְׁהִיָּתָה טְסָה בְּרִקְיעַ, וְזֶהוּ סִמְנָן שֶׁל מְלֶאֶךְ הַמְנוֹת שְׂרוּצָה לְהַבְנוֹת בְּאוֹת וְא"ו אוֹת ת'. מָה עָשָׂה פְּנִיחָס? שְׁהִיָּה מְתַלְבֵּשׁ בִּיצֻחֵק, אֲז נָטַל מ' הֵהִיָּא, וְחָטַף אוֹתוֹ, וְחָבַר אוֹתָהּ עִמוֹ. כִּיּוֹן שְׂרָאָה מְלֶאֶךְ הַמְנוֹת שֶׁפְּנִיחָס חָטַף לוֹ אוֹת מ' הֵהִיָּא עִמוֹ, מִיָּד שָׁב לְאַחֲרָיו. מָה הֵטַעַם? מִשּׁוֹם שֶׁכָּפָאָשׁר קָנָא פְּנִיחָס בְּלִבּוֹ, הִתְלַבֵּשׁ בִּיצֻחֵק, וְהִתְעַלָּה לְהִיּוֹת בְּחֻשְׁבוֹן מְאִתִּים וּשְׂמוּנָה, וְכַף עוֹלָה שְׁמוֹ בְּמֵאִתִּים וּשְׂמוּנָה, וְכַף עוֹלָה יִצְחָק. כִּיּוֹן שְׂרָאָה לְאוֹת מ' עָפָה בְּרִקְיעַ, חָטַף אוֹתָהּ וְחָבַר אוֹתָהּ עִמוֹ, וְנַעֲשֶׂה מִיָּד מְאִתִּים וְאַרְבָּעִים וּשְׂמוּנָה. זֶהוּ שְׁכַתוּב וַיִּקַּח רִמַּח בְּיָדוֹ.

מִשּׁוֹם שְׂאוֹת מ' הִיָּתָה סִמְנָן רֵאשׁוֹן לְאָדָם הֵרֵאשׁוֹן לְבְנוֹת מְנוֹת עַל הָעוֹלָם, מִשּׁוֹם שְׂאוֹת זוֹ הִיָּתָה טְסָה עַל רֵאשׁוֹ שֶׁל אָדָם, בְּשַׁעַר שְׁכַתוּב (בְּרֵאשִׁית א) וַתִּקַּח מִפְּרִיּוֹ, מ' פְּרִיּוֹ. וְזֶהוּ מַחְכּוֹת אוֹתִיּוֹת ו'ת בְּזִמְנָן שְׁכַתוּב וַתֹּאכַל, וַתִּתֵּן, וַתִּפְשַׁקְנָה. אֲז נִבְנְה מְנוֹת עַל הָעוֹלָם.

פְּנִיחָס הִיָּה נְרָאָה לוֹ עֲכָשׁוּ אוֹתָהּ אוֹת מ', עַף עַל רְאֵשֵׁיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְאִיךְ רָאָה אוֹתוֹ? רָאָה צוּרַת אוֹת מ' פְּתוּחָה, מְלֶאֶךְ דָּם. כִּיּוֹן שְׂרָאָה אוֹתוֹ, אָמַר: זֶה וְדָאֵי סִמְנָן שֶׁל מְלֶאֶךְ הַמְנוֹת. מִיָּד חָטַף אוֹתָהּ, הִזְכִּיר עֲלֶיהָ שֵׁם הַמְפָּרֵשׁ, וְהוֹרִיד לְאוֹתָהּ הָאוֹת אֲצִלוֹ. וְזֶה שְׁהִיָּה בְּגִימְטְרִיא מְאִתִּים וּשְׂמוּנָה, הַצְטַרֵּף לְהִיּוֹת מְאִתִּים וְאַרְבָּעִים וּשְׂמוּנָה. וְאֲז נֹאמַר וַיִּקַּח רִמַּח בְּיָדוֹ. וְעַל זֶה פְּתוּב, מַעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֵת מִשּׁוֹם שְׁקָנָא לְשֵׁם הַקְּדוּשׁ, שְׁהִיּוּ מְחַבְּרִים לוֹ בְּרִשׁוֹת אַחֲרָת. בְּתוּכֶם, מָהוּ בְּתוּכֶם? מִשּׁוֹם

חֲמָא לִיָּה דְהָהוּ נְחִית עַל רִישֵׁיהוֹן דִּישְׂרָאֵל. מְאִי חֲמָא. חֲמָא מ', אֵת דָּא דְהָהוּ טָאס בְּרִקְיעָא, וְדָא הוּא סִמְנָא דְמְלֶאֶךְ הַמְנוֹת, דְּבַעֲיָא לְאַתְבְּנָאָה בְּאֵת וְא"ו וְאֵת ת'. מָה עֲבַד פְּנִיחָס. דְּהָהוּ מְתַלְבֵּשׁ בִּיצֻחֵק, כְּדִין נָטַל הֵהוּא אֵת מ', וְחָטַף לִיָּה, וְחָבַר לִיָּה בְּהִדְיָה. כִּיּוֹן דְּחֲמָא מְלֶאֶךְ הַמְנוֹת, דְּפְנִיחָס חָטַף לִיָּה לְהֵהוּא מ' בְּהִדְיָה, מִיָּד תָּב לְאַחֲרָא.

מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּכַד קָנִי בְּלִבִּיָּה פִּינְחָס, אֲתַלְבֵּשׁ בִּיצֻחֵק, וְאֲסַתְלַק לְמַהוּי כְּחוּשְׁבְּנָא בְּמֵאִתִּים וּשְׂמוּנָה, וְהָכִי סְלִיק שְׁמִיָּה בְּמֵאִתִּים וּשְׂמוּנָה, וְהָכִי סְלִיק יִצְחָק. כִּיּוֹן דְּחֲמָא לְאֵת מ' טָאס בְּרִקְיעָא, חָטַף לִיָּה, וְחָבַר לִיָּה בְּהִדְיָה וְאֲתַעְבִּיד מִיָּד מְאִתִּים וְאַרְבָּעִים וּשְׂמוּנָה, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב וַיִּקַּח רִמַּח בְּיָדוֹ.

בְּגִין דְּאוֹת מ' הָהוּ סִמְנָא קְדָמָאָה לְאָדָם הֵרֵאשׁוֹן, לְמַכְנֵי מְנוֹת עַל עֲלָמָא, בְּגִין דְּאֵת דָּא הָהוּ טָאס עַל רִישֵׁיָּה דְאָדָם, בְּשַׁעַתָּא דְכְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית א) וַתִּקַּח מִפְּרִיּוֹ, מ' פְּרִיּוֹ. וְהָהוּ מְחַכָּא ו'ת, בְּזִמְנָא דְכְּתִיב, וַתֹּאכַל, וַתִּתֵּן, וַתִּפְשַׁקְנָה. כְּדִין אֲתַבְּנֵי מְנוֹת עַל עֲלָמָא.

פְּנִיחָס הָהוּ חָמֵי לִיָּה הַשְׁתָּא הֵהוּא אֵת מ', טָאִיס עַל רִישֵׁיהוֹן דִּישְׂרָאֵל. וְהִיאֲךָ חֲמָא לִיָּה. חֲמָא דִּיּוֹקְנָא דְמ' פְּתוּחָה, מְלִיא דְמָא. כִּיּוֹן דְּחֲמָא לִיָּה, אָמַר הָא וְדָאֵי סִמְנָא דְמְלֶאֶךְ הַמְנוֹת, מִיָּד חָטַף לָהּ, אֲדַכְּרַ עֲלָה שְׁמָא מְפָרֵשׁ, וְנְחִית לְהֵאִי אֵת לְגַבִּיָּה. וְזֶהוּ דְהָהוּ מְאִתִּים וּשְׂמוּנָה, אֲתַצְרִיף מְאִתִּים וְאַרְבָּעִים וּשְׂמוּנָה. כְּדִין וַיִּקַּח רִמַּח בְּיָדוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב מַעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֵת קִנְאָתִי, דְּקָנִי לְשְׂמָא קְדִישָׁא, דְּהוּוּ מְחַבְּרִין לִיָּה בְּרִשׁוֹ אַחֲרָא. בְּתוּכֶם, מְאִי בְּתוּכֶם. בְּגִין דְּהָהוּ אֲזִיל קִנְאָתִי. שְׁקָנָא לְשֵׁם הַקְּדוּשׁ, שְׁהִיּוּ מְחַבְּרִים לוֹ בְּרִשׁוֹת אַחֲרָת. בְּתוּכֶם, מָהוּ בְּתוּכֶם? מִשּׁוֹם

שהיה הולך ויבא בתוך כמה המונים וכמה חשובים, ומסר עצמו למיתה ביניהם. אבל בתוכם, בתוך מ', בתוך מ' היה אותה קנאה שקנא.

מה טעם אות מ'? משום שהיא סימן של מות, היא סימן של מ' מלקיות. היא סימן של ד' מיתות בית דין. ומשם עלה וירד, וירד ועלה. עלה למ', וירד לד'. ירד מד', שהם ד' רוחות שנפדרות מתוך זכר ונקבה מהשמאה, ובגלל ד' מיתות בית דין. ומשם עולים למ'. כלומר, מ' סימנים וכלים של מלאך המות. וזה לקח פנחס ועמד בתוך מ', ועל זה נאמר ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי.

וכי איך השיב פנחס את חמתו של הקדוש ברוך הוא, והרי כתוב ויהיו המתים במגפה וגו'? אם לא מת אחד מהם, הייתי אומר השיב חמתי, אבל פיון שכל אלו מתו, מה הטעם השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל?

א"ל ודאי ברור הדבר: אוי לו לכן אדם שפוגם ורעו! אוי לו למי שלא שומר ורעו כמו שצריך! חס ושלום שאפלו אחד מישראל מת, אלא שבט שמעון, כאשר באו אותם ערב רב, התערבו בנשים של שבט שמעון לאחר שהתגירו, והולידו בנים - מהם מתו בעגל, ומהם מתו במגפה, ואחרים מתו כאן, אלו שנשארו. זהו שכתוב ויהיו המתים במגפה. אשר מתו לא כתוב, אלא המתים, מתים שפבר היו.

ומשום שנשמרו ישראל וכל אותם ורע קדוש, נמנו כלם, משום שלא חסר אפלו אחד מהם. ועל זה כתוב ולא כליתי את חמתי מעל בני ישראל - מעל

ועל בגו כמה אוכלוסין, כמה רב רבן, ומסר גרמיה למותא ביניהו. אבל בתוכם, בתוך מ', בתוך מ' הוה ההוא קנאה דקני.

מאי טעמא מ'. בגין דאיהי סימנא דמות, איהי סימנא דמ' מלקיות. איהי סימנא דד' מיתות בית דין. ומתמן סליק ונחית, נחית וסליק, סליק למ', ונחית לד'. נחית מד', אינון ד' רוחין, דמתפרשין מגו דכר ונוקבא ממסאבותא, ובגיניהו ד' מיתות בית דין. ומתמן סלקין למ'. והיינו מ' סימנא ומאנין דמלאך המות. ודא נטיל פנחס, וקם בתוך מ', ועל דא ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי. וכי האין השיב פנחס חמתיה דקודשא בריך הוא, והכתיב ויהיו המתים במגפה וגו',

אי לא מית חד מניהו, הוה אמנא השיב את חמתי, אבל פיון דכל הגי מיתו, מאי טעמא השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל. א"ל ודאי ברירא דמלה, ווי ליה לבר נש דפגים זרעיה, ווי ליה למאן דלא נטיר זרעיה פדקא זאות, חס ושלום דאפילו חד מישראל מית, אלא שבטא דשמעון, פד אתי אינון ערב רב, אתערבו בנשין דשבטא דשמעון, פתר דאתגירו, ואולידו בנין, מנהון מיתו בעגל, ומנהון מיתו במותנא, ואחרנין מיתו הכא, אינון דאשתארו. הדא הוא דכתיב, ויהיו המתים במגפה, אשר מתו לא כתיב, אלא המתים, מתים דמעיקרא הו.

ובגין דאסתמרו ישראל, וכל אינון זרעא קדישא, אתמנון פלהו, בגין דלא חסר אפילו חד מניהו. ועל דא כתיב, ולא כליתי את בני ישראל, מפלל דאתרנין פלו. וכן השיב את חמתי מעל בני ישראל, מעל בני ישראל את בני ישראל. מפלל שאחרים פלו. וכן מה שנאמר השיב

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מי שלמד תורת הסוד, זוכה להיות בגן עדן העליון,
ופותחין לו י"ג שערים של סודות אפרקמון המהוד
(זהר הקדש שור השורים דף פ"ו ע"ב)

"זוהר השבת"
בגימטריה
אריכות ימים והיי עולם הבא
(925)

פניו עטופה: 1. 057-344762

אבות ובנים